

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלא

ערב ש"ק פ' ראה, מבה"ח אלול ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

ענינים של סימני הטהרה והטומאה בפרשתנו

בקשר עם פ' השבוע הננו מביאים צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על תחילת שיחתו בש"פ ראה, מבה"ח וער"ח אלול ה'שי"ת (נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 138 ואילך)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

היינט איז שבת מברכים אלול, וואָס ע"פ רוב (אחוץ ווען ש"פ ראה איז ר"ח אלול) לייענט מען דעם שבת פ' ראה - אזוי ווי האיי יאָר.

אין פ' ראה איז פאָראַן אַסאַך דינים, צווישן זיי דער דין פון זאת הבהמה אשר תאכלו. דער דין שטייט אין פ' שמיני, און אין פ' ראה חזר'ט ער זיך איבער. און דער סדר איז דאָ, אַז פריער רעכענט ער אויס אַלע בהמות וחיות טהורות, דערפון לערענט דאָך ארויס די גמרא אַז ח' בכלל בהמה, ווארום ער זאָגט דאָך זאת הבהמה אשר תאכלו און ער רעכענט אויס אויך די חיות. נאָך דעם גיט ער אַ סימן אַז כל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת שסע. און אזוי ווי רש"י בריינגט אַז עס דאַרף זיין דורך געשפאַלטען אין גאַנצען, און אַ צווייטען סימן מעלת גרה - אותה תאכלו. און נאָך דעם זאָגט ער אַז די בהמות וחיות וואָס זיי האָבען נאָר איין סימן פון די צוויי טאָר מען זיין ניט עסן.

אין דעם ענין פון די סימנים, און אזוי אויך אין אַנדערע סימנים וואָס די תורה האָט געגעבן, איז פראַנען אַ קלער, וואָס איז דער פשט פון די סימנים, צי די סימנים איז ניט נוגע צו דער זאָך, ד.ה. אַז ניט איבער דעם וואָס אין דער און דער איז פראַנען די און די סימנים, איז איבער דעם איז זי טהור אָדער ניט טהור, נאָר די טהרה וטומאה קומט פון אַנאָדער תכונת הדבר, נאָר כדי אַז מיר זאָלען קענען וויסען, צי די בהמה איז פון די בהמות טהורות אָדער ניט, האָט מען אונז געגעבן סימנים, איז די סימנים נאָר פאַר אַונז, אָבער עס האָט ניט צו טאָן מיט דעם גוף הדבר. אָדער מ'קען זאָגען, אַז די סימנים זיינען אַ סיבה, זיי מאַכען אויף די טומאה וטהרה (אָדער זיי זיינען אַ מסובב פון דער טומאה וטהרה), אַז וויילע די און די בהמות האָבען אין זיך די און די סימנים, איז איבער דעם זיינען זיי טהור אָדער ניט טהור. און אזוי איז אויך משמע דער לשון הפסוק, וואָס ער זאָגט בַּ מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו, אָדער בַּ מפריס פרסה הוא ולא גרה, איז דאָך פון דעם לשון בַּ משמע אַז איבער דעם איז טמאים הם לכם.

דער ציוני אין שמיני, איז צום אָנהייב זאָגט ער אַז די סימנים האָבן ניט צוטאָן מיט דעם גוף הדבר, עס איז מער ניט סימנים פאַר אַונז מיר זאָלן וויסן, וואָס איז טהור און וואָס ניט, אָבער ווי ער איז ווייטער מבאר ע"פ קבלה, קומט אויס אזוי ווי עס איז משמע פון לשון הפסוק, אַז די סימנים זיי מאַכען טאַקע די טומאה וטהרה.

"משיח נאו" זה לא "באופן המתקבל" אצל "משכיל"...

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו • הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו - רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח - שלום עליכם!... הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, וידע מה זה משיח - ואיך אפשר לומר "משיח נאו"? • משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, ח' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו - הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו", משיח 'על השולחן'! - שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"! • תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

נפש, רוח, נשמה, ח' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי" עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בהוא רוחא מעטרין לי" בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו - מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה:

(2) ב"ד פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו. וראה ע"ח ש"מ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ. (3) ח"ג ע, ב.

(1) רמ"ז לח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'רעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תר"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלושון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נאו" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאו"!!!

הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאו"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתוועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאָפּ – יע"ע)... אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפאָרו דאָ פלאַחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"!

כבר מספיקה הגלות, "דאָלאַי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאו"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים!

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש ע' 69. סה"ש הי"ש ע' 105. ועוד.

אנשים ספורים, כיון שלכל השאר לא נוגע כל הענין, הם רק רוצים שיתנו להם לחיות בשקט.

– כפי שרואים כעת בלבנון, שאלו העושים מהומות אינם אלא אנשים ספורים, והם הורגים עשרות-אלפי אנשים, רחמנא-ליצלן.

ב. על-דרך-זה בנוגע למחבלים הנמצאים בארץ ישראל: ישנם אנשים ספורים בירושלים העתיקה, ואנשים ספורים בחברון, ואנשים ספורים בשכם, ואנשים ספורים בלוד וכו', ויודעים מי הם, אלא שמפחדים להתעסק אתם – בטענה ש"אל תגרה בגוי קטן"² ומכל-שכן ב"גוי גדול", במילא אסור לעשות כלום, אסור לתת ליהודים להתיישב שם, ואפילו אנשים שהינם אנשי בטחון – לא נותנים להם להתיישב שם!

במשך עשר שנים התיישבו מסתמא מאה אנשים (בדרך גוזמא), מאה אנשים בעשר שנים!!

באותו זמן נוספו במספר האינם-יהודים (מצד הילודה – כפי שהם מכנים זאת שם: "עליה טבעית") כמה פעמים ככה! ואין כאן המקום להאריך בזה.

ג. ויהי רצון, שיקויים הענין ד"שופטים ושוטרים תתן לך"³ – כפי שהתחילו לקרוא במנחה – שה"שופטים ושוטרים" יפסקו לפי דיני התורה,

כולל גם הדין הברור בהלכות שבת⁴ (שאודותיו דובר כבר כמה פעמים) – שאם מותרים למחבל, זוהי הדרך שעל-ידה "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", ואין כל נפקא-מינה אם מדובר על ארץ ישראל, או על בארא-פארק, קי-גארדענס, וויליאמסבורג, קראון-הייטס או בני-ברק – בכל מקום זהו אותו דין.

וכך גם צריך לפסוק בנוגע לרמאלה, בנוגע לגולן, הר חרמון וכו' – היות וזה אותו הקב"ה, אותו שולחן-ערוך ואותו מעמד ומצב של עקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל של הגלות.

"ואין לנו שיוך רק התורה הזאת" – כהוראת אנשי הצבא (שמשרתים כעת בצבא) אשר אמרו באופן ברור, שאם יסוגו מהשטחים ואם לא יעשו את מה שצריך לעשות עם כל הזהירות והבטחון – מעמידים בסכנה של פיקוח-נפש, הי'-לא-תהי', את כל היהודים הנמצאים שם.

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

(2) ראה ברכות ז, ב (וש"נ). פסחים ק"ג, א. (4) שו"ע אדה"ז או"ח סשכ"ט ס"ו. (3) ר"פ שופטים.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידינצ'יק – נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת ר'וזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה – נלב"ע ביום ועש"ק פ' ויגש ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

דעתו של רופא מנתח

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שוחחתי פעם עם רופא מנתח בנוגע לעשיית ניתוח, ואחר-כך דובר גם אודות המצב בארץ ישראל.

כיון שדובר אודות ניתוח, אמרתי לו: כשאתה מנתח יהודי שני - והרי הנך איש רחמים ורצונך לחזק את בריאותו - לכאורה, מכיון שניתוח הוא דבר רציני, וצריך 'לעלות' הרבה בריאות והרבה דם וכו', רחמנא-ליצלן, אזי בתור איש רחמן ובעל שכל, היית צריך לחלק את הניתוח לעשר פעמים:

קודם תנתח חלק אחד, שאז ייצא קצת דם, ולאחר-מכן תמתין עד שחלק זה יתרפא, ואחר-כך תנתח את החלק השני וכו' וכו', ורק לבסוף כשתנתח את החלק העשירי תגלה את כל הדבר, ולאחר מכן תעשה את הניתוח ותוציא את הענינים הבלתי-רצויים.

ענה לי הרופא: שלא תהיה לכם קפיידא - אבל אינכם מתמחים בעניני רפואה...

שאלתי: מדוע איני מתמחה? וענה הנ"ל: הרי מטרת הניתוח היא להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, ואם יעשו חתך קטן וימתינו עד שיתרפא, ולאחר שבוע יעשו חתך שני וכן הלאה עד החתך העשירי, הרי בינתיים ישאר הדבר הבלתי-רצוי בתוך הגוף, ישפך קצת דם אך לא תצא ממך כל תועלת (ובינתיים זה שוב יצמח), היות ועיקר הענין חסר.

ולכן - המשיך הרופא - העצה לכך פשוטה: היות שאין ברירה וחייבים להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, צריך לעשות זאת בשעתא חדא וברגעא חדא¹, למרות שלפי שעה זה יחליש את הבריאות מאחר שישפך יותר דם - אף-על-פי-כן, מכיון שזה יהי' בשעתא חדא וברגעא חדא, הרי הסך הכולל יהי' שלא בערך פחות מהדם שהי' נשפך אילו עשו זאת בעשר פעמים. ועוד ועיקר - על-ידי-זה החולה יבריא, כי יוציאו את הענין הבלתי-רצוי.

אמרתי לו שאני שמח לשמוע את דעתו - ואולי יעשה זאת גם (בנמשל) בנוגע למעמד ומצב בארץ ישראל:

ישנן שתי אפשרויות: אפשרות אחת - שיאמרו לצד השני שלא רוצים למסור לידי ארץ ישראל, ומכיון שהוא יהי' 'ברוגז' מכם - לא יעשו בפועל כלום, אלא ימתינו ויראו אולי לאחר כשבוע יהי' לו מצב-רוח יותר טוב (היות ויראה שהמצב נמשך כך במשך שבוע) ואז יאמרו לו שוב שאולי הוא יותר משהו - אבל עדיין לא יעשו כלום בנוגע לפועל, ובמילא יהיו המחבלים עם נשק וכו' בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם, ברמאלה ובכל מקום, רחמנא-ליצלן!

לעומת-זאת, ישנה אפשרות שניה - שבשעתא חדא וברגעא חדא יוציאו משם את כל המחבלים, בריאים ושלמים, וישלחו אותם משם!

שהרי לא כל עשרות-אלפי ערבים הנמצאים שם הם מחבלים - המחבלים אינם אלא

(1) זח"א קכט, א.

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ד שליט"א חייך והמשיך:] - שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים - יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשת' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ת⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו", "ש"אחזתיו ולא ארפנו וגו'" - תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל ע"י אותיות התורה, שהם הכלים לאור ה' כדי שלא יהי' הסתלקות האור וכו'.

ואותיות התורה קשורים למבואר ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים ריבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים

ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

ה. והעיקר הוא כנ"ל - הפועל ממש: שמישיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמישיח צדקנו יבוא בפשטות "נאו", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש - העיקר הוא - כפי שהאיש הפשוט רוצה - שהוא יבוא בפשטות,

ויולייכנו בפשטות לארץ הקודש, ולירושלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ד שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחי].

(10) ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פח), (ד). מגלה עמוקות אופן קפ.
(11) תהלים כט, ג.
(12) בהוספה ללקוט שיצא-לאור לשבת זו (דשנת תשמ"ב).
(13) תוד"ה אחד זכר - פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

(6) פרשתנו לב, ד.
(7) נדפס גם ב'התוועדות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050 ואילך.
(8) שה"ש ג, ד.
(9) לקו"ת שם.

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ר' מנ"א - שבת חזון - ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י' רחל' תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינם שיחיו - לברכות עד בלי די

המדור הבא - "זמן הגאולה" - מוקדש לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

“ראה” - סדר חדש בעבודה

הנחה: “ועד הנחות התמימים”. תרגום: מערכת “יחי המלך”

א. “ראה” מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי¹ עה"פ בתהילים² [שאמרו היום] “אך בצלם יתהלך איש”: “כל האומר שמועה מפי אומרה היא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו” [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה (“פיין און גוט”), אלא תובעים ממך ש“יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”, “ראה אנכי נותן לפניכם היום”: תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב (“הער זיך איין”), “אנכי נותן לפניכם היום” לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד“ראה”: תצייר לעצמך ותראה “כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”, ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה “כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”. ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הציור, וא"כ ביכלתו לנצלו כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות (“ראה”) זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

היות שנמצאים בגלות, במצב ש“אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' “ראה” כש“החושך יכסה ארץ⁵; הוא רוצה אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, “שני המאורות הגדולים⁶, אשר תפקידם הוא “להאיר על הארץ⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות

(1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.

(2) לט, ז.

(3) יהל אור – ע' קמח ואילך.

(4) תהלים עד, ט.

(5) ישע"י ס, ב.

(6) בראשית א, טז.

(7) שם, טו, יז.

(8) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב.

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל¹), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחדורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאור"א מישראל “ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה”, ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים “לסבול” מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א – מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771).
 (2) שכאור"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי בגלות ח"ו, “קבוע לא בטל”) גם כשישנם מלבדו עוד רבים מבני, ובפרט בנוגע להגאולה האמיתית והשלימה, שאפילו יהודי אחד לא ישאר בלגות ח"ו, כי אם, “כל יושבי עלי”.

לראות בכל פעולה את התכלית ולהוסיף במיוחד בצדקה

כיון ש“אחכה לו בכל יום שיבוא”, שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנינים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים (“מ'כאפט אריין”) להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות (“ראה”) בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [..], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיי-יומיים ה'תש"נ – בלתי מוגה)

רק לאחר שמישיח "בנה מקדש במקומו" יהי קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.
 כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה יהיו
למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

מי נותן למשיח את הכח לנצח במלחמות ה'?

ו. אך התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו":

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא
 ללמד תורה כמו "בטלנישער איד", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי' –
 שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' מלך, אם כן הי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית"
 ("העד-קווארטער'ס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר
 יואב יצא למלחמה הי' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"²², שכאשר הגיעה
 יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי
 לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה –
 בכל זאת ישנו גם הפירוש **כפשוטו**: שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק בזה
 בעצמו, למרות שהי' יכול לשלחה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק
 בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו
 – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש
 הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש
 חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועל-דרך-זה – **כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד
 שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!**

ז. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה",
 ואחר כך "ילחם מלחמות ה'" וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית
 המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים,
 רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – "הרי זה משיח בודאי!"

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה לה'
 המלוכה"²⁵, "ודבר אלוקינו יקום לעולם".

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה - בלתי מוגה)

העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי'
 "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת
 הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו
 הכח ל"דאה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי
 כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות
 הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על
 הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"דאה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(9) בראשית שם, טו.

סדר התגלותו של מלך המשיח ע"פ הרמב"ם

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים
 [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" –
 משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי' אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד
 להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי"2 זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר
 אלוקינו יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף
 כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "וילחם מלחמות ה'":

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם
 למלחמה זו "מלחמות ה'" – וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט
 שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מגוג מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר,
 אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד. (2) עמוס ח, יב. (3) שבת קלח, ב. (4) ישע' מ, ח. (5) פי"ב ה"ב. (6) לך לך טו, יט.

(22) ברכות ד, א. (23) נשא ה, כח. (24) צפני' ג, ט. (25) עובדי' בסופו.

נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקיננו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם"!

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבר'י, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי! [באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"ז'רגון" זה מכונה "הייבן א האנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"¹³)] – יתבוננו עד היכן זה מתדרדד: אותו אחד הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים¹⁴! ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקיננו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵!

(7) שם יז, ח. (8) וראה בראשית א, א ופרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא . . ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו". (9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ה"ג-ד. טושו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך. (10) ראה פסחים ק"ג, א. (11) כתובות ק"א, א. (12) = הרמת יד. (13) וראה שיחת אחש"פ ה'תשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי" ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע"

(סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלותמים נגד "דבר הוי' זו הלכה". (14) ראה שיחת ש"פ בא ה'תשל"ו ("יחי המלך" שמז ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה ש(פעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!". (15) ולהעיר מהשקו"ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא "לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם – וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקיננו נזכיר" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקיננו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אווזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אווזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקיננו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם הי' "ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

– וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא הי' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוצ'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבום לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחי' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

(16) בשלח טו, טז. (17) תהלים כ, ח. (18) שם, י. (19) סהמ"צ מ"ע קנג. (20) צפע"צ הוריות ו, ב. (21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן

שבנין המקדש הוא במקומו? ולא יאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים . . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני' לירושלים". וראה שם בהע' 38.